

I will watch their
wings turn into
ember

จวบวันปีกสยาย
กลายเป็นถ่านคุ

An epistolary response to

Love After Death

by

HUNG DUONG

Beloved P,

The fire was resplendent last night. Smoke, gong, oil, ash swirling into a viscous, matted atmosphere. The Gates of Hell cracked open, as the effigy of Da Shi Ye evaporated into colorful morsels. I watched the mob from afar, as they circled his scorched remains, mumbling words of prayer until their voices congealed into an undulating hymn. Some begged for health, some wealth, some salvation, some silence. Even the ones who breathed no prayer had one stored in his subconscious. The mind is truly a versatile machine, capable of both rational cognition and elated delusion.

I remember, when we sat together in that closet in a storage shed. Do you? That house in Sathorn, where the birds chirped in green emerald. Such a cozy place, our closet, tucked into a dusty, cobwebbed corner. And that little boy, who came in one day. You gave him such a fright, shifting into his nanny's doppelganger with her eyelid inverted. Funny how he didn't scream and bolt immediately when he saw you. The boy's face, indistinct now in my memories, was one of awe, confusion, and anxiety. Then, his instincts kicked in and pulled him in the opposite direction. Humans are truly quizzical. Abjection is a ghost that repels and attracts. They can't rip their eyes away from horror, like moths to a flame they crawl back, begging to be flayed open, to be seen and consumed by fear. A fatal attraction. There is freedom in submitting to your internal drives, I guess.

Ah, the ash has drifted. Soon, the Gates will shut once more. Will you come back to me?

Yours,

Bunny

ผีที่รัก

เปลวไฟเมื่อคืนช่างสุกปลั่ง ควณ เสียงร้อง น้ำมัน เถ่าถ่าน หมุนวนเป็น
อากาศหนักหน่วงชั่วช้า ประตูนรกแหวกเปิด รูปจำลองท่านได้ชื่อเอี้ย
ระเหิดระเหยเป็นชิ้นส่วนหลากสี ฉันท่อมองฝูงชนจากไกลๆ ขณะพวกเขา
เวียนรอบเก้ากระดูกของเทพผู้โปรดสัตว์ จึงงำคำขอจนสับสนเสียงก่อดัว
เป็นลอนคลื่นของท่านองเพลงสวด บ้างขอให้ไว้โรครภัย บ้างขอให้มั่งคั่ง
บ้างร้องหาทางรอด บ้างเอ่ยขอความสด แม้ผู้ที่ไม่หายใจเป็นบทสวดก็มี
คำขอแผ่แผ่อยู่ในจิตใต้สำนึก จิตช่างเหมือนเครื่องจักรครอบจักรวาล
เสียจริง ทั้งรู้คิดอย่างเป็นเหตุเป็นผลและเรใจไปกับภาพลวงตา

ฉันยังจำได้ ตอนเรานั่งอยู่ด้วยกันในตู้ที่เพิงเก็บของ แกละจำได้ไหม
บ้านหลังนั้นที่สาทร ฝูงนกขับขานอยู่ท่ามกลางแมกไม้ ในตู้ข้างอบอุ่น
เราคุ้ยคู่อู้อยู่ตรงมุมห้องเปื้อนฝุ่นประอะหยากไย วันนั้นมีเด็กชายตัวน้อย
เดินเข้ามา แทะลอกเขาจนเสียขวัญ แปลงร่างเป็นผีเลี้ยงเขา แล้วกลับ
เปลือกตาด้านในออกมา แปลกดีที่เขาไม่กรีดร้องตัวโยนตอนเห็นแก
ฉันจำหน้าตาเขาชัดๆ ไม่ได้ แต่สีหน้าเขาดูหวาดหวั่น สับสน และกังวล
ทันใดนั้น สัญชาติญาณก็เข้าครองและกระชากเขาไปอีกทาง มนุษย์ช่าง
น่าฉงน ความอูจาดคือผีสาวที่พลัดไสและดึงดูดเราเข้าไปหา มนุษย์มีอาจ
พรากนัยน์ตาตนไปจากความสยดสยอง เหมือนผีเสื้อกลางคืนมีอาจด้าน
เสน่ห์ดวงไฟ และคลานกลับไป ร้องขอให้ไฟถลกร่าง ให้ความหวาดหวั่น
มองเห็นและกลืนกินมัน เสน่ห์หมีรณะ การจํานนต่อความต้องการเบื่องลือก
อาจเป็นอิสรภาพอย่างหนึ่งละมัง

อา... เถ่าถ่านลอยไป ประตูนรกกำลังจะปิดลงอีกครั้ง แกจะกลับมา
หาฉันไหม

ด้วยรัก

กระต่ายน้อย

Bereft P,

I followed the trail of ash in the air, and it led me to this abandoned cinema in a temple on a northern mountain. No one sits here, the place now swallowed by time and human forgetfulness. A long time ago, soldiers traversed this mountain with projector and films inscribed with ideological stories, hoping to enlist people into their cause. Afterward, the monks at this temple have adopted the soldiers' tactic, providing a space where films can be screened in return for favors from ancestral spirits. Ghost cinema, they call it. I find the whole idea somewhat absurd. If you could come back from Hell for only one day, would you sit and watch a film, out of everything that you can choose, like eat, shit, make love, seek revenge, or play pranks?

Still, the cinema was built out of devotion and negligence. A living space, yet not lived in. When they play movies on the massive white wall, this cinema's body slowly awakens from its slumber. Its multiple eyes flicker as light dances across rows of empty seats, while sounds echo in a thundering cascade in its roaring belly of an amphitheater, taking those inside in an acoustic hostage. Its shadowy fingers reach up your spine, playing it like a flute, forcing you to sit up straight while keeping your eyes fixed on the screen as if in trance. A complete possession, a spellbound state of mind undergoing a rite of passage. Is it mundane escapism? Or profound transcendence? Who knows. Everyone keeps eating popcorn.

Not in this cinema. I didn't sense any spirit here, maybe they are too busy frolicking elsewhere. Only the monkeys descended in troops. They chattered in shrieks, hoo-hoo haa-haa, groomed each other, kree-kree, jostled around and play-fought, khec khec jgak jgak. Completely consumed by social fancies, they ignored the films completely, only noticing the bright screen when bored of communal locomotion. They seem to not possess the same proclivity for horror as humans, gazing at ghastly bodies in jerking contortion with polite nonchalance. I wonder if there too are monkey-ghosts that haunt the apes' dreams. Do they wear amulets or carry pebbles to

ward off evil monkey-jinns? The monkeys remain noncommittal, too busy in their own chaotic bubble.

But I saw him again, Pi. The little boy in the shed, all grown up now. Or, rather, I saw his apparition. He was carrying candles into the cinema's cave, descending down the stairs at a calculated pace toward the tribe of monkeys. They noticed him immediately. The candles went out in a huff. Bellowing a collective shriek before pouncing on him, the creatures ripped him to shreds. His flesh crumbled like cake, his latex skin pale and glossy. Instead of blood, a tar-black goo oozed from his dismembered body, an alien massacre. The monkeys devoured his flesh with glee and gumption. Perhaps he came to sacrifice himself to the cinema, or the monkeys, or the spirits. Maybe I was wrong. The monkeys are the spirits. The ghosts that I have been looking for were right here around me, eating, shitting, farting, snoring, cursing, singing.

The boy's final breath triggered a deluge of black water, eating away the cinema space with liquid tongue. I sat at my seat, unbothered. If I let the water drown me, if I sink to the abyss.

Maybe you will be there too.

Yours (?),

Bunny

ผีที่ไร้

ฉันตามรอยเงาถ่านในอากาศมาไกลที่โรงหนังร้างในวัดป่าทางภาคเหนือ
ไม่มีใครนั่งอยู่ที่นี้ โรงหนังที่ถูกเวลาและความลืมง่ายของมนุษย์กลืนกิน
ในอดีต กองทหารเดินเท้าสู่เขาลูกนี้ พร้อมเครื่องฉายหนังและม้วนฟิล์ม
สลักเสลาเรื่องเล่าเชิงอุดมการณ์ หวังชวนผู้คนเข้าร่วมการเคลื่อนไหว
ภายหลัง พระสงฆ์หิบบิณฑิมาภรณ์ของเหล่าทหาร เปิดพื้นที่ให้ฉายหนัง
แลกพรจากวิญญานบรรพบุรุษ เรียกมันว่าผีจ้างหนัง ทั้งหมดนี้ช่างน่าขน
ถั้วมีเพียงหนึ่งวันที่แกละได้กลับมาจากนรก แกละอยากมานั่งดูหนังใหม่
ทั้งที่แกละไปทำอย่างอื่นก็ได้ จะไปกิน ขี้ ปี้ แก้วแคน หรือหลอกใครก็ได้

แต่ภาพยนตร์ยังคงถือกำเนิดจากการอุทิศตนและการเพิกเฉย เป็นที่สิ่งสู่
หากยังไม่มีใครมาอยู่อาศัย เมื่อภาพเคลื่อนไหวปรากฏบนผนังสีขาว
กายหยาบของโรงหนังก็ค่อยๆ ตื่นจากหลับใหล ดวงตากระพริบพราย
ลำแสงร้ายรำไปตามแถวที่นั่งว่างเปล่า พลันเสียงฟ้าผ่าทะลิกไหล
เพลงควงก้องสะท้อนในโรงมหรสพขนาดมหึมาและจับผู้ที่อยู่ภายใน
เป็นตัวประกัน รูปเงาของปลายนิ้วลากไล่ขึ้นไปตามสันหลัง บรรเลง
ราวกับมันเป็นขลุ่ย ชื่นเราให้นั่งหลังตรงขณะจับจ้องภาพบนจอเสมือน
อยู่ในภวังค์ เข้าสิงเราเบ็ดเสร็จ เจกหัวจิดต้องมนตร์ในพิธีกรรมเปลี่ยน
ผ่าน เรากำลังหนีความจริงไปวันๆ หรือก้าวข้ามไปยังมิติลี้ลับกันแน่
แต่ช่างปะไร ยังไม่มีใครหยุดกินป๊อปคอร์น

แต่ไม่ใช่กับโรงหนังแห่งนี้ ฉันไม่รู้สึกลึถึงวิญญานใดๆ พวกมันอาจมัวแต่
หลอกคนอยู่ที่อื่น ฉันเห็นแค่ฝูงลิงที่แห่กันมาเป็นกองทัพ พุดคุ้ยเสียงแหลม
อู้อู้อู้อ่า หวีชนให้กัน คริคริ กระทุ้งถอง แสร้งตีกัน คิกคิก เจียกเจียก
พวกมันตกลอยใต้จินตนาการทางสังคม ไม่มีตัวไหนสนใจหนัง แค่เหลือบ
มองจอสว่างๆ บ้างเวลาเบื่อก็จะเล่นกันเอง พวกมันดูไม่หลงใหลใฝ่ฝันถึง
ความสยดสยองเหมือนมนุษย์ หากจ้องมองเรือนร่างวิปริตผิดรูปกระดูกสัน
หลังงอแงไม่แยแส ฉันอยากรู้ว่ามีสิ่งผีเข้าฝันไปหลอกพวกมันบ้างหรือ
เปล่า พวกมันชวนพระเครื่องสวมลูกประคำไล่สิ่งชั่วร้ายไหม พวกมันยังคง
ไม่สนสี่สนแปดใดๆ มัวแต่่วนวายอยู่ในโลกแสนโกลาหลของตนเอง

แต่ฉันเห็นเขาอีกครั้งละ ผีเอ๋ย เด็กชายตัวน้อยคนนั้นในเฟรมเก็บของ
ตอนนี้เขาโตเป็นหนุ่มแล้ว หรือนั่นอาจเป็นวิญญานของเขา เขาเดินถือ
เทียนเข้ามาในโพรงมืดมืดซึ่งคือโรงหนังแห่งนี้ ลงบันไดทีละขั้น ก้าวย่าง
อย่างสุขุมเข้าไปหาฝูงลิง พวกมันเห็นเขาเดี๋ยวนั้น เปลวเทียนดับลงทัน
ควัน เจ้าสัตว์เดรัจฉานแผดเสียงเป็นหมู่คณะและกระโจนใส่เขา

ฉีกทิ้งเขาเป็นชิ้นๆ เนื้อหนังเขาแตกกระจายเหมือนเค้ก่วนๆ ผิวหนังซีดๆ
มันๆ เหมือนยาง และแทนที่จะเป็นเลือด กลับเป็นน้ำมันดินหนืดชั้นที่ไหล
เยิ้มออกมาจากชิ้นส่วนของศพ การสังหารหมู่ข้ามสายพันธุ์ พวกลิง
สวาปามเนื้อหนังเขาอย่างเบิกบานบ้าบิ่น บางทีเขาอาจตั้งใจเอาตัวเอง
มาสังเวยให้โรงหนัง ให้พวกลิง หรือให้ผีสง บางทีฉันอาจคิดไปเอง พวก
ลิงนี้แหละคือดวงวิญญาณ ภูติผีที่เฝ้าหาอยู่รอบตัวฉัน กำลังกิน ชี้ ตด
กรน กันดำ ร้องรำทำเพลง

ลมหายใจสุดท้ายของเด็กชายกระทุ้งของเหลวสีดำให้กระฉอกออกมา
มันวัดลื่นเปียกสลิ้นกลืนกินโรงหนังเข้าไปจนหมด ฉันอยู่บนที่นั่ง ไม่รู้สิกรู้สา
ถ้าฉันปล่อยให้ตัวเองจมทะเลสีดำ ถ้าฉันดิ่งลึกลงไปในหุบเหวนั้น

ฉันอาจจะเจอแกที่นั่นก็ได้

ด้วยรัก (?)

กระต่ายน้อย

Belligerent P,

I can only recall fireworks in my eyes and uproar in my ears before the bullet hit.

The heat was unbearable. Fissured, tar-black ground, arid and unforgiving. Dragging myself through this landscape of tropical gothic, I looked for you, your eyes, your fire. How many eyes and ears do you possess? Four, five? Memories are fading. I must act quickly.

This post-apocalyptic land seems barren, yet at the same time swarmed with the soot-men. Charred-black bodies made from skin and coal, their milky eyes clouded from lack of light exposure due to life in burning haze. Hair long and slick with oil, they parole in groups, staking territories over coal mines, oil fracks, and gas reserves as their nutrients. They used to be humans, I believe, but after the Great Fire, those who didn't perish had mutated into soot-men, adapted to live in toxic waste and charring temperature. And they also established social hierarchies based on resource hoarding, much like before. It was as if division had been coded into their genetic makings. A specific trait even fire cannot cleanse.

P, there was a clash. One mob of depraved soot-men amassed and stormed a festive ritual of some kind. The soot-men attending the ritual were playing music and preparing large plates of charcoal to appease their god, the Sihuhata with his five eyes and four ears. Giant barrels of red oil were sucked from the carcasses of many species underground, laid out in a circle around a gigantic bonfire, its flame seeming to lick the sky in delirious heat. The mob emerged from a marshland, their half-naked bodies shined with a sebaceous sheen, armed with torches. They moved in choreographic tandem, hands outstretched with three fingers flexed. Three, four, five. The burning phoenix was the totem they carried into the battlefield, droplets of liquid fire dripping from its incendiary wingtips. For unity, they yelled. With what, or whom, they do not know. The darkness thickened its grip, as firefly-glow torches clashed with explosive

fireworks and tear gas. Soot-men dressed in soldier gear were deployed to tranquilize the mob. Bloodcurling screams, moans of pain and dejection, eyes gleaming with determination and desperation. P, P oi, where are you? Are you here within this scrambling swamp of bodies, heaving breaths, stinking sweat, and scathing heat? The cultists from both sides were chanting their prayers to their Gods, one of prosperity and one of liberty. Which one is more legitimate? Which one legitimizes? I could only see ashes in my eyes.

A bullet, hot like ember, tore through my abdomen.

I fell to the ground, black gunk oozing from my gaping wound, like the Nile river during the plague. The Gods' totems waver and blur in my optical vision, before merging, a creature with four ears, five eyes, and diabolical wings spread to all corners of Earth. One swallow, and I disappeared.

P, I can't go o o nnn any mor eee.

Your s ss,

Bu uuun nnyyy y

ผีที่รบ

ฉันจำได้เพียงพลูในดวงตาและเสียงกึกก้องในโสตก่อนกระสุนจะเสกหน้า

ช่างร้อนเหลือทน แผ่นดินดำเมื้อมเหมือนน้ำมันดิน แตกระแหง แห้งผาก
เกินอภัย ฉันเลือกคลานไปบนผืนดินเมืองร้อนชวนหลอน ฉันมองหาแ
ดวงตาแก่ เปลวไฟของแก่ แกมิตาก็คู่และทุกี่ข้าง สีหรือห้า ความทรงจำ
กำลังเลือนลาง ฉันต้องรีบทำอะไรสักอย่าง

แผ่นดินหลังกลียุคดูไร้ชีวิต แต่ขณะเดียวกันก็เต็มไปด้วยมนุษย์เขมา
ร่างไหมเกรียมเป็นตอตะโกประกอบขึ้นจากผิวหนังและถ่านหิน ดวงตา
ขาวขุ่นเพราะใช้ชีวิตในควันไฟจนไม่เจอแสง พวกมันผมแผ่ยาวเพื่อย
เหนียวเหนอะจากน้ำมัน จับกลุ่มคุยโขมง ยึดครองเขตแดนเพื่อแย่ง
เหมืองถ่านหิน หินน้ำมัน และก๊าซธรรมชาติสำรองมาเลี้ยงชีพ ฉันเชื่อว่า
พวกมันเคยเป็นมนุษย์ แต่หลังจากมหาอัคคีภัย ผู้รอดตายได้กลายเป็น
เป็นมนุษย์เขมา ปรับตัวให้มีชีวิตอยู่ได้ในขยะพิษและอุณหภูมิเดือดพล่าน
พวกมันยังจัดลำดับขั้นทางสังคมตามทรัพยากรสะสมไม่ต่างจาก
เมื่อก่อน รวากับการแบ่งแยกถูกเข้ารหัสไว้ในพันธุกรรม เป็นลักษณะ
เฉพาะที่กระทั้งเปลวไฟก็ไม่อาจชำระล้าง

ผี พวกมันปะทะกัน มนุษย์เขมาชั่วชั่วรวมตัวกันถล่มงานเฉลิมฉลองอะไร
สักอย่าง พวกมันเข้าร่วมพิธีกรรม บรรเลงดนตรี และเตรียมถาดใส่ก้อน
ถ่านมาถวายแมงสีหูห้าตา เทพเจ้าของพวกเขา ถึงบรรจุน้ำมันแดงที่สูบ
ออกมาจากซากศพของเผ่าพันธุ์ได้พิภพเรียงเป็นวงกลมรอบกองไฟ
เปลวเพลิงแลบลิ้นเลียท้องฟ้ากลางโอรระอุคลุ้มคลั่ง ผุ่นชนอีกกลุ่มโผล่ขึ้น
มาจากหนองน้ำ ร่างเปลือยครึ่งตัวเงาวาวราวเมือกเคลือบ ติดอาวุธเป็น
ไฟฉาย เคลื่อนไหวร้ายราโดยพร้อมเพรียง พวกมันยื่นมือออกไป พร้อม
กางนิ้วทั้งสาม สาม สี ห้า ฟินิกซ์ลูกใหม่คือรูปจำลองที่พวกมันอัญเชิญ
มาสู่สนามรบ ไฟไหลหยดจากปลายปีกเพลิง เพื่อความเป็นหนึ่ง พวกมัน
ร้องลั่น เป็นหนึ่งกับอะไร หรือกับใคร พวกมันไม่รู้ ยามวิกาลจิกกรงเล็บ
แน่น ไฟฉายสาดแสงเรืองราวหึ่งห้อยปะทะกับพลูระเบิดและแก๊สน้ำตา
มนุษย์เขมาในชุดทหารติดอาวุธได้รับคำสั่งให้มาสลายการชุมนุม เสียง
กรีดร้องชวนขนพอง เสียงครวญเจ็บปวดทวนให้ ประกายตาแห่งความม
ันและสิ้นหวัง ผี ผีเอ๋ย แกอยู่ไหน แกอยู่ท่ามกลางร่างอืเหละเขละขละ
เสียงหอบหายใจ เหงื่อจุน และไอร้อนสลับผิวนี้หรือเปล่า สวาททั้งสองฝั่ง
กำลังเอยบทสวดบูชาเทพเจ้าของตน เทพแห่งความมั่งคั่ง และเทพแห่ง
เสรีภาพ เทพองค์ใดชอบธรรมกว่า องค์ใดเป็นผู้มอบความชอบธรรม

ดวงตาดันเห็นเพียงเก้าอี้

กระสุนร้อนดังถ่านไฟคุ แสกทะลุช่องท้องฉัน

ฉันทรุดลง เมื่อกระสุนกระชอนออกจากปากแผลเหมือนแม่น้ำไนล์
ในยุคกาฬโรค ฉันเห็นรูปจำลองของทวยเทพสายไหมและเลื่อนไป
ก่อนจะประสานกาย กลายเป็นสิ่งมีชีวิตสี่หูห้าตา และสยายปีกมาร
ห่มคลุมทุกมุมโลก เขมือบกินหนึ่งครั้ง และฉันก็ปลาสนาการไป

ผี ฉันไปต่อ อ อ ไม่ ไหว แล้ว วว

ด้วยรัก ก กก

กร ะต่า ขยยย่อ ขย ย

Black P,

Is there love after death?

I am lying inside a narrow tunnel, its walls mucous and fleshy. My body feels absent, a phantom self long dissolved into the universe's sea of milk. A tiny stream keeps me buoyant, black, molten liquid. The smell is rancid, an air of rot. Squelching sound fills the airtight flesh-tube, as my flesh, whatever is left of it, is slowly digested by the riverlet.

Remember the printing house that burned down after the war? My mind travels back there often, where I saw you in a metal cage. Your face was hidden behind a mask of a mongrel, but I could recognize your blazing eyes anywhere. *[I am becoming immaterial]* A sacrifice that you made to come back from Hell, to seal the fate of the boy in the shed. You grew fond of him, your love like a simmering flame even after your last breath has deserted you. You consumed coals to shit out gold, all so that he could have eternal abundance. Did he ever thank you? Did he come to rescue you after your capture? *[My eyes become soup]* Or did he move onto an even more abundant future and continue to gobble down gold? I watched you writhe and twist, banished into forlorn dreams. If consumption is love, then we are bloated. Too much love is rotting inside our intestines, leaving ulcers and infestations. The kind of love that they sell in magic bottles, mass-produced by children with thorny fingers and charred lips. *[My ears glug glug, water filling my ear canals]*

I yearned for nostalgia, Pi. I can't recall much anymore. I have forgotten how to be nostalgic. How does it feel to remember?

At the end of this tunnel, are the angels of death waiting for me? Will they take my decaying body and bathe it in flowers and oil? Will they wrap me up nicely in a diaphanous shawl of sunlight, before casting me into the crematory? I wonder how the fire will feel. Tingling, warm at first, then singing, scalding, bone-snapping heat slowly engulfs my body as the flames turn up an octave. Blue and

yellow tongues licking my lacerated wounds, purging me of all my memories. Can fire store memories? Can fire remember the lives that it took? Will my memories somehow become smoke and drift toward you? Where is that boy now, I wonder. Is he burning too, or is he leading a mob on fire? What will they do with my ash after they burn me? Will I be scattered into the wind, or swallowed back into this tunnel for another round of life? I pray for no reincarnation. Yet, life flows on, and the fire is my only companion.

I will see you again soon, P.

Y,

Bun y

ผีที่ร่ำ

ความรักยังอยู่ไหมเมื่อเราตายลง?

ฉันนอนแผ่อยู่ในอุโมงค์แคบๆ ผมมีผิวสัมผัสเป็นเมือกลื่นเหมือนเลือดเนื้อ
ฉันไม่รู้สึกรังกายตัวเอง ตัวตนล่องหนจางไปในทะเลน้ำมันแห่ง
จักรวาลมานาน ของเหลวสีดำหลอมละลาย ไหลลงมาเป็นสายธาร
คอยเติมความเบิกบานในตัวฉัน ฉันได้กลิ่นตุๆ ความเหม็นเน่าอวลใน
อากาศ เสียงดังแผ่กระจายไปทั่วอุโมงค์เนื้อหนังที่ไม่มีอากาศ ขณะที่เลือด
เนื้อของฉัน หรืออะไรก็ตามที่หลงเหลืออยู่ ถูกสายน้ำย่อยสลายไปช้าๆ

จำโรงพิมพ์เก่าที่ไฟไหม้หลังสงครามได้ไหม ฉันคิดถึงที่นั่นอยู่บ่อยครั้ง
ตรงที่ฉันเห็นแกในกรงเหล็ก ใบหน้าซ่อนอยู่หลังหน้ากากสัตว์พันธุ์ผสม
แต่ฉันจำดวงตากลมโตของแกได้ไม่ว่าจะอยู่ที่ไหน [ฉันกำลังจางหาย]
แกเสี่ยงตัวเองแลกกับการได้กลับมาจากนรก แลกกับการได้กำหนด
ชะตาของเด็กชายในเพิงเก็บของ แกเริ่มหลงใหลเขา ความรักของแก
เหมือนเปลวไฟคุกรุ่นแผ่ลมหายใจสุดท้ายจะทอดทิ้งแกไปแล้ว แกกินถ่าน
และถ่ายเป็นทองเพื่อให้เขาเติบโตใหญ่ไร้สิ้นสุด เขาเคยขอบคุณแกสักคำไหม
เขามาช่วยตอนแกโดนจับหรือเปล่า [ดวงตาฉันกลายเป็นของเหลว] หรือ
แค่ผลไปหาอนาคตที่รุ่งเรืองกว่าและเอาแต่สวาทามทองคำ ฉันเฝ้ามอง
แกเหี่ยวเฉาและบิดตัวไปมาเพราะโดนขับให้ไปอยู่ในความฝันลมๆ แล้งๆ
ถ้าการเขมือบกินคือความรัก ตอนนี้ท้องเราคงใกล้แตก ความรักเน่า
เปื่อยอยู่ในลำไส้เรามากไป ทั้งไว้เพียงแผลและพยาธิ ความรักจำพวกที่
เอาไว้รอกขวดยา ผลิตรั้งละเป็นล้านโดยเด็กนิ้วมือเล็กแหลมและ
ริมฝีปากแห้งแตก [น้ำเต็มสองรูหู ฉันได้ยินแต่เสียงกลูกกลั๊ก]

ผี ฉันวิหยาการวิหยาหาอดีต ตอนนี้ฉันจำอะไรได้ไม่มาก ฉันลืมไปแล้ว
ว่าการวิหยาอดีตเป็นเช่นไร การจดจำให้ความรู้สึกแบบไหนกัน

ปลาอุโมงค์มียมทูตรอฉันอยู่ไหม พวกเขาจะนำร่างเน่าเปื่อยของฉันไป
อาบน้ำอบรดน้ำมันหรือเปล่า ก่อนเอาฉันเข้าเตาเผา พวกเขาจะนำ
พยับแดดมาห่มกายฉันไหม ฉันจะรู้สึกอย่างไรตอนถูกเผา ตอนแรกคงอุ่นๆ
ยุบยับ แล้วความร้อนคงค่อยๆ แผดเผา โอบรัดฉันจนกระดูกแตก
เปลวไฟสีน้ำเงินและเหลืองพวยพุ่ง ตัวฉันลื่นไหลเปลวหวนหวน กลืนสิ้น
ทุกความทรงจำ ไฟก็เก็บความทรงจำได้ไหม จดจำชีวิตที่มันพรากไปได้
หรือเปล่า เป็นได้ไหมว่าความทรงจำของฉันจะกลายเป็นควันไฟที่ลอยไป
หาแก เด็กชายคนนั้นอยู่ไหน เขาถูกเผาด้วยไหม หรือกำลังนำขบวนผู้ชน

ที่ลูกเป็นไฟ พอเผาฉันแล้ว พวกเขาจะทำอย่างไรกับเจ้าของฉัน
ฉันจะลอยไปกับสายลม หรือวนกลับมาในอุโมงค์แห่งนี้เพื่อเกิดใหม่ใน
อีกชาติภพ ฉันภาวนาให้ตัวเองไม่ต้องเกิดใหม่ แต่อย่างไรเสีย ชีวิตย่อม
ดำเนินต่อไป และฉันมีเพียงเปลวไฟเป็นเพื่อนร่วมทาง

หวังว่าจะได้เจอแกอีกนะ ฝู

รู้

กระต่ายน้อย

ผีที่รัก

I am at the Gates now, waiting for you.

So many people have gathered on the other side. The air sparked with excitement, anticipation. A moment of death uncaged is fast arriving. The glass mirror separating the two realms will soon become permeable. I watch the people sitting on the other side. Monkeys, spirits, creatures, ancestors, friends, enemies, half-dead, brain-rots. There is a seat for everyone in this dark space. Maybe in death we will truly be united.

P, the boy has become an artist. Do you see this, a projection of his life? Autofiction, he called it. The cave was transformed into a mnemonic portal, through which we all became submerged and merged into his stream. Gravity gently pulls me down, while grace lifts me up. I am floating, airborne, weightless. All the images that he captured, all the dreams he swallowed, now metamorphosed into a montage of symbols, an empty hospital bed, soldiers chasing a monster, a desolate monument, monkeys shrieking, a bonfire in the depth of night, angels of the future dressed in street styles, denim jeans bleached with heat, nagas swimming beneath a house set ablaze, do you see them P, the hitched breath, multiple arms, patchy skin and tar-black eyeholes, P, flowers for the dearly departed, fireworks across the sky, riots on the earth, all is beginning and all is ending, seeds germinating after forest fire.

P.

It is almost time. The moment the atmosphere breaks into halves. Everyone is waiting on the other side. Take my hand. Fear not, P.

Destiny is written in the ash.

Hayah asher hayah.

I am what I am / was / will become.¹

¹ From the writer: Letters have always been a method of choice for me. They present a response to artwork that plays with ambiguity while invoking imaginative spirit. Far often, we are asked to analyze and rationalize art. Letters, intimate, slippery, and chaotic allow a different experience, another portal through which narratives can complicate art appreciation. For Korakrit, for *Love After Death*, I leave my letters. May the fire burn them and the wind carry their ash.

Beloved Pi,

ฉันยืนรอแกอยู่ที่ปากประตู

คนมากมายรวมตัวกันอยู่อีกฟาก ความตื่นเต็นรอคอยลอยอยู่ในอากาศ ความตายใกล้แหวกซี่กรงออกมาเต็มที กระจกใสกันกลางระหว่าง สองภาพกำลังจะทะลุได้ ฉันเฝ้ามองผู้คนที่นั่งอยู่อีกฝั่ง ฟุ้งถึง วิญญาณ สัตว์ประหลาด บรรพบุรุษ เพื่อนพ้อง ศัตรู พวกครึ่งผีครึ่งคน พวกสมอง ไหล ในที่แห่งความมืดมิดนี้มีที่นั่งให้เราทุกคน บางทีในโลกหลังความ ตาย เราอาจได้เป็นหนึ่งในเดียวกัน

ผี เด็กชายคนนั้นโตมาเป็นศิลปิน แกเห็นนี่ไหม เขาฉายภาพชีวิตตัวเอง ลงบนจอ นิยายอัตชีวประวัติ เขาเรียกมันอย่างนั้น ถ้าแห่งนี้ได้กลายร่าง เป็นประตูสู่ความทรงจำ ซึ่งเราทั้งหลายได้จมลงและเจือไปในกระแสธาร ของเขา แรงโน้มถ่วงค่อยๆ จุดฉันลงไป ขณะที่ความสูงส่งดึงฉันกลับขึ้นมา ฉันล่องลอย โล้ลม ไร้น้ำหนัก ทุกภาพที่เขาบันทึกไว้ ทุกความฝันที่เขา กระเดือกลงไป บัดนี้ได้แปลงกายเป็นชุดภาพเคลื่อนไหวของสัญลักษณ์ ต่างๆ เต็มผู้ป่วยว่างเปล่า กองทหารไล่ล่าสัตว์ประหลาด อนุสาวรีย์ร้าง พวกลิงร้องเสียงแหลม กองไฟในห้วงลึกราตรี เทพเจ้าจากโลกอนาคต สวมเสื้อผ้าสตรีท กางเกงยีนส์ฟอกด้วยความร้อน นาคแหวก

ว่าอยู่ใต้ถุนบ้านที่กำลังลุกไหม้ แกเห็นพวกเขาไหม ผี เอื้อมหายใจ ท่อนแขนกลื่อนกล่น ผิวหนังลอกหล่อน ดวงตาสีดำสนิท ผี ทั้งดอกไม้ สำหรับผู้ตายซึ่งเป็นที่รัก พลุไฟพร่างฟ้า การลุกฮือบนแผ่นดิน ทุกสิ่ง คือจุดเริ่มต้นและทุกสิ่งคือจุดจบ เมล็ดพืชแพร่พันธุ์หลังไฟป่า

ผี

ใกล้ถึงเวลา เวลาที่บรรยากาศจะแหวกออกเป็นสอง ทุกคนรออยู่อีกฝั่ง โปรดจับมือฉันไว้ ผีเอ๋ย อย่างกลัวไป

โชคชะตาเขียนไว้บนเก้าอี้

Hayah asher hayah.

ฉันคือสิ่งที่ฉันเป็น เคยเป็น และจะกลายเป็น²

² จากผู้เขียน: การเขียนในรูปแบบจดหมายเป็นวิธีการโปรดของผม เป็นการตอบโต้กับงานศิลปะที่เล่นกับความคลุมเครือ แต่กลับปลุกจิตวิญญาณสร้างสรรค์ขึ้นมาได้เป็นอย่างดี บ่อยครั้ง เราเคยชินกับการวิเคราะห์และหาเหตุผลให้งานศิลปะ จดหมายซึ่งเป็นสื่อแห่งความซิดไกล้ สั้นไหล และไร้ระเบียบ จึงนำมาซึ่งประสบการณ์ใหม่ เป็นอีกช่องทางในการเพิ่มมิติให้การเสพงานศิลปะ ผมฝากจดหมายนี้ให้กรกฤตและ *Love After Death* ขอเปลวไฟจงแผดเผาและสายลมพัดเอ้าธุลีนี้ไป

Hung Duong is an independent writer and translator, whose reflection on contemporary art spans a diverse spectrum of subtle forms and themes, addressing sociopolitical issues, micro-histories, and material reinterpretations. His writing has appeared in international magazines such as Artforum, frieze, NO NIIN, and Art Review Asia. His recent publications include a reflective essay published on NO NIIN Issue 36, positioning intentional ambiguity as a generative force in Vietnamese artists' moving images, text contributions for the catalog and reader of the 36th Bienal de São Paulo, artwork descriptions for the guidebook of Sharjah Biennial 16, translations of artists' writings in 'The Modern in Southeast Asian Art: A Reader' (published by National Gallery Singapore). His website sea-through.net serves as a digital platform featuring artists and events across Southeast Asia. When time allows and resources align, he also organizes pop-up screenings.

This epistolary essay is commissioned on the occasion of *Love After Death*, a solo exhibition by Korakrit Arunanondchai, presented at BANGKOK CITYCITY GALLERY from September 25 to November 14, 2026.

สูง เยื้อง เป็นนักเขียนและนักแปลอิสระ เขาบอกเล่ามุมมองที่มีกับศิลปะร่วมสมัยในรูปแบบและหัวข้อที่หลากหลาย ครอบคลุมตั้งแต่ประเด็นด้านสังคมการเมือง ประวัติศาสตร์กระแสรอง ตลอดจนการอ่านและให้ความหมายกับวัสดุขึ้นมาใหม่ งานเขียนของเขาเผยแพร่ในนิตยสารระดับนานาชาติหลายฉบับไม่ว่าจะเป็น Artforum, frieze, NO NIIN และ Art Review Asia ผลงานตีพิมพ์ล่าสุดได้แก่บทความเชิงวิเคราะห์ใน NO NIIN ฉบับที่ 36 ว่าด้วยแนวคิดเรื่องของความคลุมเครือที่จูงใจในฐานะพลังขับเคลื่อนสำคัญในผลงานภาพเคลื่อนไหวของศิลปินเวียดนาม นอกจากนี้ยังมีงานที่เขียนให้กับสุจิตร์เทศกาล Bienal de São ครั้งที่ 36 การเขียนบรรยายผลงานศิลปะให้กับหนังสือคู่มือสำหรับงาน Sharjah Biennial 16 ผลงานแปลงานเขียนของศิลปินในหนังสือ The Modern in Southeast Asian Art: A Reader's (ตีพิมพ์โดย National Gallery Singapore) เว็บไซต์ของเขา sea-through.net ทำหน้าเป็นแพลตฟอร์มออนไลน์ที่ตีพิมพ์ผลงานศิลปะและศิลปินทั่วทั้งเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ สูงยังทำหน้าที่จัดฉายภาพยนตร์แบบป๊อป-อัฟเป็นครั้งคราวเมื่อมีเวลา และทรัพยากรเอื้ออำนวย

เรียงความในรูปแบบจดหมายชิ้นนี้ได้รับการคอมมิชชั่นเนื่องในโอกาสการจัดแสดงนิทรรศการเดี่ยว *Love After Death* โดยกรกฤต อรุณานนท์ชัย ที่บางกอก ซิตี้ซิตี้ แกลเลอรี ตั้งแต่วันที่ 25 กันยายน ถึง 14 พฤศจิกายน 2569

TEXT งานเขียน

Hung Duong ฮุง เหื่อง

TRANSLATION (EN–TH) แปล (อังกฤษ–ไทย)

Wassachol Sirichanthanun วรรัชชล ศิริจันทน์นท์

TRANSLATION EDITOR บรรณาธิการแปล

Kantida Busaba กานต์ธิดา บุษบา

BOOK DESIGN ออกแบบรูปเล่ม

Aekasit Siriratanawit เอกศิษฐ์ ศิริรัตนวิทย์

BANGKOK บางกอก
CITYCITY ซิตีซิตี
GALLERY แกลเลอรี